

*Toker,
problem-ponnyn*
Patricia Leitch

*Toker,
problem-ponnyn*
Patricia Leitch

 SAGA
EGMONT

Patricia Leitch

Token, problem-ponnyn

Saga

Token, problem-ponnyn
är översatt från engelska av Gunvor Håkansson efter
Cross country pony

Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 1976, 2019 Patricia Leitch och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved
ISBN: 9788711864852

1. E-boksutgåva, 2019
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

1

— Hur ser det här ut då? frågade Helen och lutade sig bakåt för att betrakta sitt verk.

På bordet framför henne låg ett fyrkantigt vitt plakat med text i grönt och svart.

SEMESTERHEM FÖR HUSDJUR

Vill du inackordera ditt djur medan du är borta? J. och H. och P. Morton tar hand om det.

Kom med ponnyer och hundar till Semmesterhemmet, Garvel, Westonlie.

Det är vi flickor som är J. och H. och P. Morton. Jag heter Jenny och är elva år, Helen är tretton och Polly, min yngsta syster, nio. Vi har en bror också, Timothy, som kallas Tim, och är fyra år.

Pappa är bibliotekarie i Westonlie. Vi har bott i Westonlie i hela vårt liv. I ett gammalt grått stenhus med igenvuxen trädgård. På baksidan ligger en äng. Ända tills i vintras kunde man stå ut med livet, för även om vi inte har någon egen ponny som gick på ängen, låg det en ridskola där vägen tog slut. Vi hade bara råd att rida en gång i veckan, men så fort vi hade ledigt var vi hos fröken Harrison som rådde om ridskolan och hjälpte henne. Hon var väldigt hygglig. Vi fick motionera jakthästarna på vintern och rida barbacka på ponnyerna om sommaren när de skulle ut till betet. Men så gifte hon sig i julas med en jockey. Ridskolan stängdes och ponnyerna försvann.

— Du skulle ha skrivit ponnyer med större bokstäver så att det hade syntts ordentligt, svarade jag. Hundar kunde ha stått under med mindre bokstäver.

— Men det är hundarna vi ska tjäna pengar på, sa Helen. Glöm inte det.

— Jag vet! Men du kan väl skriva ponnyer med stora bokstäver i alla fall? Jag står inte ut om vi inte får någon ponny att rida.

Helen stönade men lade undan plakatet och började om för fjärde gången. Hon hade varit halvfärdig med det första, när hon hade råkat suddat till bokstäverna. Och på det andra kom raderna så snett att hon själv hade kasserat det.

Jag satt på bordskanten och dinglade med benen och gav henne mitt moraliska stöd medan hon linjerade upp raderna på plakat nummer fyra. Det här med ett semesterhem för djur var hennes idé.

— Vi får andras ponnyer att rida på under sommarlovet, hade hon sagt. Och när lovet är slut har vi fått in så mycket pengar att vi kan köpa oss en egen häst.

Helen är alltid optimist.

Mamma och pappa var inte särskilt förtjusta till en början, men så gick de med på att vi skulle få försöka. Vi skulle inte resa bort i sommar för allting var så dyrt och vi behövde en ny matta i matsalen. Den som låg där var alldeles utsliten. Jag tror att mamma och pappa tyckte att Semesterhemmet lät bra, för det skulle ge oss något att göra.

— Ni får hålla till i skjulet och kenneln får väl vara i garaget, sa mamma.

— Visst, sa Helen. Du kommer inte att märka att det finns hundar på tomten ens.

— Ni får ta ansvaret själva, sa pappa. När polisen kommer och tar er och säger att ert Semesterhem för djur

är olagligt, så vet jag ingenting.

Vi nickade. Vi skulle stå för det själva.

Plakatet blev mycket bättre den här gången. Helen hade textat alltsammans i svart utom ordet ponnyer som var grönt. Bokstäverna var stora och tydliga.

— Det här kan ingen gå förbi utan att lägga märke till, sa hon. Vi har snart en hel massa ponnyer här. Bara folk har läst anslaget.

— Du ska då alltid överdriva, kommenterade Polly.

— Vi kanske får en ponny var, skrattade jag. Du borde bestämt bli reklamtecknare, Helen.

— Ja, kanske . . .

Hon sköt ut stolen och höll plakatet på en armlängds avstånd. Mamma kom fram och tittade på det.

— Du har stavat Semesterhem fel, sa hon. Med två m. Det står rätt på första stället, så jag förstår inte varför du skulle behöva skriva fel.

— Jäklar, sa Helen. Jäklar—jäklar—jäklar!

Men hon gjorde i alla fall om plakatet en gång till, och nu skrev hon ponnyer med ändå större bokstäver.

Det var första dagen på sommarlovet och vi hade sju härliga veckor framför oss, så det gjorde ingenting att mamma bad oss ta med Tim när vi skulle ge oss iväg till affären i byn.

— Titta! Godis, ropade Tim plötsligt när vi traskade på den dammiga vägen.

Och så drog han upp sex klibbiga karameller ur fickan.

— Det blir en åt oss var och så får du tre. sa Helen.

Men Tim ville inte dela med sig.

— Jag har slickat på allesammans, sa han belåtet.

Dörrklockan pinglade när vi steg in i diverseaffären. Det var en liten mörk lokal fullproppad med varor. Här fanns allt från potatissäckar till jättestora presentaskar med choklad som dammades av då och då men aldrig såldes.

Allt var i en enda röra, det var bara fru Brown som visste var sakerna fanns. När hon hörde dörrklockan kom hon ut från rummet innanför.

— Jaha, sa hon och tittade misstroget på oss. Och vad vill *ni* då? För ni har väl aldrig kommit hit för att handla?

— Nej, medgav Helen. Inte för att handla precis. Det är så att vi ska öppna ett Semesterhem för husdjur, och nu undrade vi om ni vill låta oss sätta upp ett anslag i skyltfönstret?

Helen tog fram plakatet som hon hade hållit gömt bakom ryggen.

— Jag har då aldrig hört på maken!

Fru Brown slog ifrån sig med båda händerna.

— Ett Semesterhem för husdjur, upprepade hon och lät som om vi hade tänkt öppna ett vilohem för ålderstigna elefanter. Vad säger er mamma om det?

— Hon låter oss hålla på så länge vi inte besvärar henne, sa Polly och log änglalikt mot fru Brown.

— Jag undrar om det finns nån som är dum nog att lämna sitt djur åt er, sa fru Brown fundersamt sedan hon hade läst igenom anslaget. Det gör jag faktiskt. *Jag* skulle då inte drömma om att lämna Sooty hos er.

Hon såg kärleksfullt på den feta svarta katten som låg och sov på disken, bekvämt inkilad mellan skärmaskinen och en korg mogna tomater.

När hon hade läst igenom anslaget en gång till och påpekat att mamma säkert inte visste vad hon gjorde, öppnade fru Brown baksidan till skyltfönstret och satte ut det.

— Så där ja, sa hon och torkade av händerna på förklädet. Nu har jag gjort vad jag kan för er.

Vi tackade och sprang ut för att se hur det tog sig ut från gatan. Ordet ponnyer föll genast i ögonen. Det syntes

mycket bra. Man kunde läsa det från trottoaren på andra sidan.

— Nu får vi skynda oss hem och göra iordning kenneln snabbt, sa jag. Annars blir vi kanske överhopade med hundar och har ingenstans att göra av dem.

— Var är Tim? undrade Polly just som han kom ut ur affären.

— Han har förstås fått godis igen, sa jag avundsjukt.

Han öppnade de knutna nävarna och visade oss en massa smetiga chokladpraliner.

— Mina, sa han.

Just som vi skulle gå in genom grinden kom fröken Crank förbi på gatan. Fröken Crank är granne till oss. Hon är medelålders, har gråsprängt hår och vinglar alltid omkring på höga klackar. Mungiporna pekar neråt precis som om hon just hade bitit i något surt. Hon gillar inte oss och vi gillar inte henne. Hon springer alltid och skvallrar för pappa när vi har gjort något galet och hon drar sig inte för att säga att vi ser slarviga och ovårdade ut. Men idag sa hon bara:

— Godmorgon, barn, och sedan tågade hon iväg ner mot byn.

— Vet ni vad, sa Helen mörkt, jag har en känsla av att hon inte kommer att gilla det här med Semesterhemmet. Jag tror att hon kommer att protestera.

2

Resten av dagen och hela nästa använde vi till att göra iordning hundgården i garaget. Vi har aldrig haft någon bil så det står ändå oanvänt. Vi gjorde fyra medelstora bås och ett stort ifall vi skulle få en schäfer eller en afghanhund att ta hand om. Vi gjorde båsen av trä och ståltrådsnät, och medan vi byggde grälade vi bara en gång, vilket är rekord för oss.

Helen sparade några brädlappar till framsidorna. Polly tyckte att de var för små, men det brydde Helen sig inte om. Hon hade mätt och enligt hennes mening passade de precis. Men när hon tog in dem i garaget och skulle spika fast ståltrådsnätet på dem så *var* de för små. Hon hade mätt fel.

— Vad var det jag sa? sa Polly triumferande.

Helen blev rasande förstås och sa att det var Pollys fel alltihop och att hon kunde ha sagt något. Humöret blev inte bättre när Helen sedan slog sig på tummen med hammaren.

Sedan var vi tysta i tio minuter medan vi fortsatte att jobba, men så började Polly och jag att diskutera vilken färg vi skulle ha på hundbåsen. Helen försökte hålla sig utanför och behandla oss kyligt men det gick ju inte. Vi bestämde oss till sist för blått och vitt. Dels för att det skulle se snyggt ut. Det var alltid så murriga färger på alla ställen för hundar. Dels för att pappa just hade målat om köket i blått och vitt och det fanns en halv burk kvar av vardera färgen.